

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. B.**, zastoupený Mgr. Martinou Sklenskou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2024, č. j. OAM-431/BA-BA07-BA04-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 12. 2024, č. j. 60 Az 2/2024 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2024. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 22. 3. 2024. Motivem pro podání žádosti byla snaha o sloučení rodiny, neboť je ženatý s ukrajinskou občankou M. B., která má na území České republiky trvalý pobyt. Jeho rodina v Turecku ji však nepřijala, neboť je křesťanka, zatímco on je muslim. Vízum k pobytu v České republice se mu opakovaně nepodařilo získat, takže jejich společné soužití je problematické. V zemi původu nebyl

politicky aktivní, neměl problémy se státními orgány, ani neuplatňoval svá politická práva a svobody. Žalobce upozornil, že situace v jeho zemi se ohledně dodržování lidských práv zhoršila, neuvedl však, jakým konkrétním způsobem se to dotklo jeho osoby.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že neodůvodňují poskytnutí žádné formy mezinárodní ochrany žalobci. Rozhodnutí žalovaného proto vyhodnotil jako zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1, písm. a) s. ř. s. Konkrétně namítal, že si žalovaný neobstaral dostatečné informace o míře náboženské tolerance v Turecku a o tom, zda jsou zde osoby jiného vyznání než islámského pronásledovány, či nikoliv. Za této situace nemohl řádně rozhodnout, zda žalobce se svojí manželkou mohou být v Turecku pronásledováni ve smyslu § 12 zákona o azylu, jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Pokud krajský soud dospěl v odstavcích 26-28 napadeného rozsudku k závěru, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, jedná se podle názoru stěžovatele o nesprávné posouzení procesní právní otázky. S ohledem na tuto skutečnost navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen, spolu s ním i rozhodnutí žalovaného, a aby mu věc byla vrácena k dalšímu řízení.

[5] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že dle jeho názoru má napadený rozsudek všechny předepsané náležitosti a soud řádně vysvětlil, z jakých důvodů považuje rozhodnutí žalovaného za zákonné a jak uvažil o žalobních námitkách. Navrhl proto, aby byla kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost, eventuálně zamítnuta pro nedůvodnost.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání uplatněného stížnostního bodu, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 „*[P]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

[9] V projednávané věci stěžovatel ve své kasační stížnosti nepředestřel žádné důvody, v nichž by spatřoval přijatelnost své kasační stížnosti, a takové důvody ve věci nenalezl ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. Procesní právní otázka přezkoumatelnosti

pokračování

rozhodnutí žalovaného, jež měla být údajně nesprávně posouzena, nemá za výše popsaných okolností žádný zobecňující potenciál a nijak nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, natož aby je přesahovala podstatným způsobem, jak vyžaduje zákon. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle výše uvedeného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[10] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. V projednávané věci nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodnily mimořádné přiznání nákladů řízení žalovanému ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. dubna 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu